

ÜMMÜ HARÂM

ğışlanacağını haber vermiştir. Ümmü Harâm kendisinin de onların arasında bulunması için dua etmesini isteyince Resûl-i Ekrem ona birinci grupta olduğunu söylemiştir (Buhârî, “Cihâd”, 3, 8, 63, 75, 93, “İsti’zân”, 41, “Ta’bîr”, 12; Müslim, “İmâre”, 160).

Önceleri Uhud ve Huneyn gibi savaşlarda bulunup yaralı askerlere hizmet eden Ümmü Harâm’ın kocasıyla birlikte Suriye savaşlarına katılmak için Dimaşk’a gittiği bilinmektedir (İbn Asâkir, s. 486). 28 (648-49) yılında Hz. Osman’ın halifeliği döneminde yapılan ve müslümanların ilk deniz seferi olan Kıbrıs seferine yine eşyle birlikte iştirak etti. Bu sefere Ebû Zer el-Gıfârî, Ebû’-d-Derdâ gibi sahâbîler de katılmıştı. Ümmü Harâm, Kıbrıs’a ulaşıp gemiden indikten sonra bindiği katırdan düştü, boynu kırılarak şehid oldu ve orada defnedildi (Buhârî, “Cihâd”, 63, 75). Ümmü Harâm’ın Kıbrıs’ta Hala Sultan Tekkesi adıyla bilinen, Larnaka civarında Tuzla’daki kabri bugün de ziyaret edilmektedir (bk. HALA SULTAN TEKKESİ). Kaynaklarda kabrinin “sâliha bir kadının kabri” diye bilindiği ve orayı gayri müslimlerin de ziyaret ettiği belirtilmektedir. Ümmü Harâm’ın “hala hatun” veya “hala sultan” diye anılmasının sebebi teyze kelimesinin Arapça’sı olan “hâle” dolayısıyladır. Bugün de Anadolu’nun çeşitli yerlerinde teyzeye hala denilmektedir.

Ümmü Harâm, Resûl-i Ekrem’den beş hadis rivayet etmiş olup bunlardan biri Buhârî ve Müslim’in *el-Câmi’u’s-şâhih*’lerinde, diğerleri Tirmizî’nin *el-Câmi’u’s-şâhih*’i dışında *Kütüb-i Sitte*’de bulunmaktadır. Kendisinden kocası Ubâde b. Sâmî ile Enes b. Mâlik, tâbiünden Umeyr b. Esved, Atâ b. Yesâr ve Ya’lâ b. Şeddâd b. Evs rivayette bulunmuştur. Hüseyin Algül, *Hız Muhammed (S.A.V.)’in Yakını Kıbrıs Şehidi Hala Sultan Ümmü Haram binti Milhan* adıyla küçük hacimli bir eser yazmıştır (İstanbul 1985).

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa’d, *et-Tabakât*, VIII, 434-435; İbn Abdülber, *el-İstî’âb*, IV, 443; İbn Asâkir, *Târîhu Dimaşk* (Şihâbî), s. 486-496; İbnü’l-Esir, *Üsdü’l-gâbe* (Bennâ), VII, 317-318; Nevevî, *Şerhu Müslim*, XIII, 57; XVI, 10; Zehebî, *A’lâmü’n-nübelâ*, II, 316-317; İbn Hacer, *el-İşâbe* (Bicâvî), VIII, 189-190; a.mlf., *Tehzîbü’t-Tehzîb*, XII, 462; *Tecrid Tercemesi*, VIII, 337-341; Osman Turan, *Selçuklular ve İslâmiyet*, İstanbul 1971, s. 129-131; Ahmed Halîl Cum’a, *Nisâ’ min ‘aşri’n-nübüve*, Beyrut 1412/1992, I, 59-67.

M. YAŞAR KANDEMİR

ÜMMÜ’L-HÂRİS

(أم الحارث)

Kadın sahâbî.

Hazrec kabilesine mensuptur. Hz. Peygamber ile birlikte Huneyn Gazvesi’ne (8/630) katılan hanım sahâbîler arasında yer aldı. O gün pusu kuran düşman ordusunun saldırısı yüzünden atları ve develeri ürken müslüman öncü birliğinin geri çekilmeye başladığını görünce kocası Ebû’l-Hâris’in devesinin yularını tutup, “İnsanlar dönüp kaçarken sen de mi Resûlullah’ı terkediyorsun?” demiş ve gitmesini engellemişti. Huneyn günündeki bozgun anında etrafında 100 kadar sahâbî kalan Resûl-i Ekrem’in yanından ayrılmayan dört sahâbî kadından biri olan Ümmü’l-Hâris’in düşman saldırısı sırasında ilk defa geri çekilen Benî Süleym atlarını ve onları takip eden Mekke’liler’i kastederek, “Ey Allah’ın resulü! Mekke’liler’in ve Benî Süleym’in bize yenilgiyi yaşattığı böyle bir günde kimin devemden geriye geçtiğini görürsem valahi onu öldürürüm!” şeklindeki sözü savaş meydanındaki cesaret ve kararlılığını göstermektedir. Torunu Umâre b. Gaziyeye, Ümmü’l-Hâris’ten hadis rivayet etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Vâkıdî, *el-Megâzi*, III, 904; İbnü’l-Esir, *Üsdü’l-gâbe* (nşr. Halîl Me’mûn Şihâ), Beyrut 1418/1997, V, 432; İbn Hacer el-Askalânî, *el-İşâbe* (nşr. Âdil Ahmed Abdülmevcûd v.dğr.), Beyrut 1415/1995, VIII, 372; Şâmî, *Sübûlü’l-hüdâ*, V, 485-487; Kehâle, *A’lâmü’n-nisâ*, I, 229; M. Hüseyin el-Hâirî, *Terâcimü’l-âlâmü’n-nisâ*, Beyrut 1407/1987, I, 246; M. Asım Köksal, *İslâm Tarihi*, İstanbul 1999, VII, 34.

GÜLGÜN UYAR

ÜMMÜ’L-HAYR bint SAHR

(أم الخير بنت صخر)

Ümmü’l-Hayr Selmâ bint Sahr

b. Âmir el-Kureşiyeye

(ö. 13/634 [?])

Hz. Ebû Bekir’in annesi, sahâbî.

Adından çok künyesiyle tanınır. Annesi Huzâa kabilesinden Ümeyme bint Ubeyd’in kızıdır. Ümmü’l-Hayr müslümanlar henüz Dârülerkam’da iken İslâm’ı benimsedi ve Hz. Peygamber’e biat etti. Kocasını Ebû Kuhâfe’nin İslâmiyet’e girişi ise Mekke’nin fethine kadar gecikti. Kaynaklarda adı genellikle Hz. Ebû Bekir’in hayatı içinde zikredilir. Nitekim onun müslüman olması hi-kâyesi de aslında Ebû Bekir’le ilgilidir. Bu-

na göre Hz. Ebû Bekir, müslümanların henüz kırk kişiye bile ulaşmadığı bir dönemde insanları İslâm’a davet etmek için Kâbe’nin yanında bir konuşma yapmış, ancak aralarında Utbe b. Rebîa’nın da bulunduğu müşriklerin saldırısına uğrayarak öldüresiye dövülmüştür. Bu olay üzerine kendinden geçen Ebû Bekir kabilesi Benî Teym mensuplarıncâ, hayatından ümit kesilmiş bir durumda evine taşındıktan sonra babası ve akrabaları ölüp ölmediğini anlamak için onu konuşturmaya çalıştılar. Ancak akşama kadar baygın kalan Hz. Ebû Bekir’in ayıldığında ilk söz olarak, “Resûlullah iyi mi?” deyince ona öfkeleniler ve bakımını annesi Ümmü’l-Hayr’a bırakarak yanından ayrıldılar. Hz. Ebû Bekir, annesi kendisine bir şeyler yedirip içirmeye çalışırken o Resûl-i Ekrem’in ne durumda olduğunu öğrenmek için ısrar ediyordu. Ümmü’l-Hayr da, “Arkadaşının durumunu bilmiyorum” dedi. Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir annesinden, Hz. Ömer’in daha önce İslâm’a giren kız kardeşi Ümmü Cemîl Fâtima’nın yanına gitmesini ve ondan Hz. Peygamber’in durumunu sormasını istedi. Ümmü Cemîl’in evine giden Ümmü’l-Hayr ona, Ebû Bekir’in Muhammed’in nasıl olduğunu öğrenmek istediğini söyledi. Müslümanlığını gizlemek zorunda kalan ve Ümmü’l-Hayr’ın müşrikler tarafından gönderilmiş olabileceğinden endişelenen Ümmü Cemîl, “Ben senin ne oğlunu ne de Muhammed’i tanımam, fakat istersen seninle birlikte oğlunun yanına gelebilirim” deyince birlikte eve geldiler. Hz. Ebû Bekir, Ümmü Cemîl’e Resûl-i Ekrem’in durumunu sorduğunda Ümmü Cemîl henüz müslüman olmayan Ümmü’l-Hayr’a bakarak, “Annen duyacak” dedi. Ancak Hz. Ebû Bekir ondan dolayı endişelenmemesini söyledi, o da Resûlullah’ın iyi olduğunu ve Dârülerkam’da bulunduğunu bildirdi. Hz. Ebû Bekir de annesine Hz. Peygamber’i görmek istediğini ve onu görmeden hiçbir şey yiyip içmeyeceğini bildirdi; Ümmü’l-Hayr ve Ümmü Cemîl kendisini geceleyin Resûl-i Ekrem’in yanına götürdüler. Hz. Ebû Bekir onu gördükten sonra, “Ya Resûlellah! O fâsiğın yüzümde açtığı yaradan başka bir şeyim yok. Bu kadın benim annem Ümmü’l-Hayr’dır ve bana daima iyi bir annelik yapmıştır. Sen onu Allah yoluna çağır ve kendisi için dua et. Belki senin duanın bereketiyle Allah onu cehennem ateşinden kurtarır” dedi. Hz. Peygamber de annesi için duada bulundu ve kendisini İslâm’a davet etti; Ümmü’l-Hayr orada müslüman oldu.